

Miroslav Černý

Život s indiány tří Amerik

**Čtení
o Václavu
Šolcovi**

Miroslav Černý

**Život
s indiány
tří Amerik**

**Čtení
o Václavu
Šolcovi**

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Černý, Miroslav

Život s indiány tří Amerik : čtení o Václavu Šolcovi / Miroslav Černý. —

Vydání první. — Praha : Akropolis, 2019. — 128 stran

Anglické resumé

ISBN 978-80-7470-240-2

39-051 * 910.4-051 * 069.01-051 * [80(=111)+908(73)]-051

* 821.162.3-051 * 929 * (=8) * 39 * (437.3) * (092) * (082.2)

– Šolc, Václav, 1919-1995

– 1919-1995

– etnografové – Česko – 20. století

– cestovatelé – Česko – 20. století

– muzeologové – Česko – 20. století

– amerikanisté – Česko – 20. století

– čeští spisovatelé – 20. století

– Indiáni – etnografie

– biografie

– jubilejní publikace

39 – Kulturní antropologie. Etnologie. Etnografie [1]

929 – Biografie [8]

Na obálce je použit snímek Václava Šolce *Ve vsi navštěvují školu pouze čtyři děvčata* (1963) ze sbírek Národního muzea – Náprstkova muzea asijských, afrických a amerických kultur.

Recenzovali:

Ing. Otto Horský, CSc.

PhDr. Olga Kandertová

© Miroslav Černý, 2019

© Epilogue Lívia Šavelková, 2019

© Graphic & Cover Design Stará škola, 2019

© Filip Tomáš – Akropolis, 2019

ISBN 978-80-7470-240-2

ISBN 978-80-7470-241-9 (PDF)

*Vydáno u příležitosti 100. výročí
narození Václava Šolce*

Úvodem

Kdo se v české kotlině druhé poloviny dvacátého století zajímal o původní obyvatelé amerického kontinentu, nutně musel narazit na osobnost Václava Šolce. Osobně jsem jméno tohoto významného českého etnografa a muzeologa zaregistroval celkem brzy, už ve svých jedenácti letech. Zrovna jsem dočetl román Karla Maye *Old Surehand* a na jeho konci — šlo o verzi vydanou roku 1985 nakladatelstvím *Olympia* — jsem objevil závěrečné slovo pro mě do té doby neznámého doktora Šolce. Díky jeho komentáři jsem se dozvěděl, že existuje studijní obor nazývaný etnografie, zabývající se národopisem, a to včetně bádání o indiánech, a že se studium domorodých obyvatel Ameriky dokonce může stát celoživotní profesí.

Jak jsem o mnoho let později zjistil, stejným způsobem Šolc vstoupil do života mnoha dalším lidem, přičemž některé z nich inspiroval natolik, že se vydali v jeho šlépějích. Za všechny

můžu jmenovat alespoň Markétu Křížovou, v současnosti jednu z předních osobností české iberoamerikanistiky.¹ Třebaže má vlastní cesta byla odlišná a jazykové a literární zájmy mě zavedly k filologickému studiu, předkolumbovské kultury zůstaly mým celoživotním koníčkem, ke kterému jsem vždycky přistupoval s velkou vážností, a Václav Šolc se stal prvním průvodcem po jejich světě.

Šolc samozřejmě nebyl jediný, kdo se v tehdejší Československu indiány zabýval. Snadno dostupné byly knihy Čestmíra Loukotky z Ústavu pro etnografii a folkloristiku ČSAV. O indiánských kmenech Amazonie aktivně psal a přednášel Mnislav Zelený-Atapana. Odborné i populárně vědecké publikace a překlady vydávali Oldřich Kašpar s Františkem Vrhelem. Popularizaci oboru se věnovali také Vladimír Hulpach a Mira Holzbachová. Jako chlapec jsem pochopitelně neznal práce Milana Stuchlíka, Olgy Kandertové či Kateřiny Klápštové. Naopak čtenáři velmi oblíbené a všudypřítomné byly etnografické cestopisy Miloslava Stingla.

Václav Šolc a Miloslav Stingl byli do jisté míry rivalové. A přinejmenším v prostředí, ve kterém jsem se pohyboval, existovaly konkurenční fankluby, mající v oblibě buď Šolce, anebo Stingla. Bylo to něco podobného, jako když se fotbaloví fanoušci dělí na

---

1/ Viz rozhovor s docentkou Křížovou in: http://www.tyden.cz/rubriky/relax/cestovani/co-zavinil-vinnetou-etnologka-vyvraci-myty-o-indianeck_313747.html

slávisty a spartány, nebo muzikanti vytvářejí komunity podle toho, zda upřednostňují Beatles, nebo Rolling Stones.

Já jsem jednoznačně patřil k „šolcovcům“, i když přiznávám, že některé mé důvody byly vyloženě dětinské. Miloslav Stingl měl holt tu nevýhodu, že svou vizáží a vystupováním nedokázal naplnit představu jednoho kluka o neohroženém cestovateli, který vyráží za dobrodružstvím mezi indiány. Naopak Václav Šolc, vyšší a s rozhodným hlasem, se té představě alespoň blížil. Ovšem byly tu i další důvody. Zatímco Stingl při svých cestách a ve svých publikacích těkal z kontinentu na kontinent, na Šolcovi se mi líbilo, jak se zaměřuje výhradně na americký areál. A rovněž to, že měl na rozdíl od Stingla bohaté zkušenosti s dlouhodobým etnografickým terénním výzkumem.

Dnes si myslím, že tím nejdůležitějším, co před lety rozhodlo o mém vztahu k Václavu Šolcovi, byl zvláštní pocit blízkosti, který jsem v kontaktu s jeho knihami zažíval. Ať už šlo o populárně naučné publikace, cestopisy z Latinské Ameriky nebo jeho beletrii pro mládež, vždy tam byl moment účasti. Prostě jsem měl pocit, že autor rozumí mně a já rozumím svému autorovi. Tím ovšem neříkám, že s odstupem času nejsem schopen na Šolcovo dílo nahlédnout kriticky.

Když mě poprvé napadla myšlenka napsat životopis Václava Šolce, kladl jsem si otázku, zda jsem pro takovýto úkol vhodný kandidát. S Šolcem jsem se nikdy osobně nesetkal a etnografii jako samostatný obor jsem rovněž nevystudoval. Přesto se

domnívám, že určité předpoklady a odborné a jazykové znalosti mám. Za důležité rovněž považuji, že jsem navštívil některá z míst (Altiplano či jezero Titicaca), v nichž Šolc dlouhodobě pobýval. Zajímavou shodou okolností je i to, že stejně jako má on, mám i já v životopisu napsáno „vodní skaut“. Hlavně jsem se však mohl spolehnout, a to chci zdůraznit, na vstřícnost ze strany kolegů a přátel Václava Šolce. Bez jejich pomoci a podpory by tato biografie nikdy nemohla vzniknout. Jakýkoli omyl, nedostatek či prohřešek následujícího textu jde ovšem výhradně na můj vrub.

Do budoucna bych si přál, aby vznikl ještě minimálně jeden životopis. Životopis, který přinese zevrubný rozbor a zhodnocení bohatého díla² významného českého cestovatele, muzeologa, etnografa-amerikanisty a spisovatele Václava Šolce. Rozhodně si to zaslouží.

---

²/ Většina důležitých podkladů se nalézá v Archivu Náprstkova muzea asijských, afrických a amerických kultur a v Literárním archivu Památníku národního písemnictví.

Etnograf osudem i volbou

Václav Šolc se narodil 27. září 1919 v Sobotce. Milované rodné město, do kterého se pak po celý život vracel za příbuznými, přáteli, nebo aby proslovil přednášku o indiánech, však záhy, už jako dvouletý,¹ opustil a s rodiči se přestěhoval do Úpice. Dále tedy žil ve Východočeském kraji, pouze okres Jičín vyměnil za okres Trutnov a skály Českého ráje za zvlněnou krajinu krkonošského podhůří. V Úpici malý Václav vychodil obecnou školu a poté v blízkém Náchodě začal studovat na gymnáziu. Maturitní zkoušku ovšem po dalším rodinném stěhování vykonal až v Praze, konkrétně na Masarykově 1. státním čsl. reálném gymnáziu v Křemencové ulici, tj. na proslulé „Křemencárně“, nalézající se naproti neméně proslulého pivovaru U Fleků.

1/ Sylvie Voláková: <http://www.jicinsko.cz/zss/99/zss995—2.htm>

Nevíme, jestli Václav Šolc-gymnazista patřil k pravidelným návštěvníkům pivovaru a jeho lokálů, sám se totiž přiznává pouze k tomu, že studium bylo náročné a že zejména matematika, fyzika a další exaktní disciplíny mu činily nemalé potíže.² V humanitních oborech naopak vynikal, mezi jeho nejoblíbenější předměty patřily cizí jazyky: povinná latina, němčina a francouzština a formou odpoledního kroužku též španělština, kterou vyučoval profesor J. Kuchválek.³ Právě španělština se měla do budoucna stát klíčovým dorozumívacím prostředkem Václava Šolce, nezbytným pro jeho dlouhodobé pobyty v Latinské Americe.

Volný čas na základní a střední škole Šolc trávil dvěma hlavními způsoby. Na vodě a zatím ještě soukromým studiem indiánů. Vodní turistika Šolce provázela po celý život. Věnoval se jí aktivně jako kanoista i kajakář. Vedl oddíl vodních skautů, po roce 1948 tajně. K jeho nejmilovanějším řekám patřila Lužnice a především horní Vltava. Václav Šolc se zajímal o dějiny jihočeské voroplavby, dokonce v této věci publikoval několik vědeckých a populárně-naučných prací. Rozmanitými aspekty vodáctví se zabíral také během svých pozdějších cizokrajných cest, do Vietnamu i jinam, a četnými odkazy na vodní sporty jsou protkány v podstatě všechny Šolcovy knihy. Jak navíc dokládá jeden z jeho vůbec prvních publikačních zářezů, článek „Indiánská

2/ Renata a Jaroslav Malinovi (1991), str. 95.

3/ Tamtéž, str. 95.

kanoistika“,⁴ dařilo se mu kloubit zájem o vodáctví s druhým koníčkem a svou osudovou životní láskou a životní náplní, kterou se mělo stát studium původních Američanů.

Sám Šolc na to vzpomíná takto: „*Když mi bylo devět, dostal se mi do ruky Mayův Syn lovce medvědů. Přečetl jsem ho s nadšením a zamiloval jsem se až po uši do indiánů! Je samozřejmé, že jsem nesčetněkrát slyšel, od rodičů i jiných blízkých dospělých — prosím tě, co blázníš s těmi indiány, proč sháníš kdejakou knížku o nich, proč to hltáš, proč tě nezajímá třeba historie nebo něco jiného? Nedalo se nic dělat, já jsem se indiánů držel a nepustil se jich celý život.*“⁵ Že šlo o vsutku osudové setkání, k tomu se Šolc vyznává i na řadě dalších míst, mj. v doslovu k dobrodružné knížce *Dlouhý lovec*, kterou napsal jeho guru A. V. Frič.⁶

Cesta ke studiu původních obyvatel Ameriky, indiánů a Eskymáků, však vůbec nebyla snadná. Šolc pocházel z katolické rodiny, sám byl hluboce věřící, a tak 21. června 1939 vstoupil do Arcibiskupského kněžského semináře v Praze-Dejvicích a ještě téhož roku byl vyslán ke studijnímu pobytu do Itálie.⁷ Zapsal se i na Filozofickou fakultu Karlovy univerzity, tu ovšem studovat nezačal, protože 17. listopadu 1939 nacisté uzavřeli české

4/ Širým světem 3/1944, str. 91—97.

5/ V. Šolc (1985), Slovo závěrem, In Karel May: *Old Surehand*, str. 325.

6/ Viz A. V. Frič (1985), str. 157.

7/ Literární archiv PNP, fond Václava Šolce, č. 1698.

vysoké školy.⁸ Právě během italského pobytu se Šolc definitivně přeorientoval ke studiu etnografie, kterou studoval u profesora Schulienu na Lateránské univerzitě ve Vatikánu.⁹ Zároveň tam pracoval v Lateránském etnologickém muzeu, o jehož sbírkách referoval po návratu do Prahy (už jako bakalář filozofie) v časopise *Širým světem*.¹⁰

Návrat do Prahy byl vynucen nacisty, kteří zjistili, že pro národopisné studium v Itálii Šolc postrádá patřičná povolení. V protektorátních Čechách se pak protloukal, jak to jen šlo, a vystřídal řadu zaměstnání. Velkou útěchou mu byla četba knih s indiánskou tematikou a nepravidelné návštěvy Fričovy vily na Božínce, kde mohl snít o indiánech s někým, kdo s nimi skutečně žil. Na konci války se zapojil do odboje a za zásluhy při květnové revoluci byl vyznamenán Junáckým křížem III. stupně.¹¹

Ihned po osvobození se Václav Šolc zapsal na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy ke studiu etnografie a srovnávací náboženské vědy (jeho hlavními učiteli byli profesori Otakar Pertold a Karel Chotek), paralelně pracoval jako pomocná odborná síla v Náprstkově muzeu. Univerzitní studia úspěšně zakončil roku

---

8/ Renata a Jaroslav Malinovi (1991), str. 95.

9/ Olga Kandertová: <https://libri.cz/databaze/orient/search.php?name=%A9olc>

10/ „Indiánské oddělení v Lateránském muzeu“. *Širým světem* 20/1943, str. 345-350.

11/ Literární archiv PNP, fond Václava Šolce, č. 1698.

1949 disertační prací o Sobích Eskymácích a subarktických indiánech, načež se o rok později stal zaměstnancem Náprstkova muzea na plný úvazek.¹²

Do nového pracovního poměru Václav Šolc vstupuje už jako ženatý muž. Roku 1948 si vzal Marii Křížovou¹³ (nar. 27. července 1920), se kterou se seznámil během jedněch prázdnin trávených na Sobotecku. Pět let nato (5. června 1953) se manželskému páru narodil jediný syn Václav. Ten později vystudoval na FF UK v Praze skandinavistiku a anglistiku a v současnosti žije v Dánsku.

I když odbornou specializací Václava Šolce byla amerikanistika, v první dekádě svého působení v Náprstkově muzeu se musel věnovat i celé řadě dalších etnografických a muzeologických témat. Připravil řadu výstav, mj. výstavu předmětů a fotografií z první cesty Hanzelky a Zikmunda (1951) nebo spolu s kolegy Čestmírem Loukotkou a Otakarem Nahodilem výstavu nazvanou *Tanec, hudba, divadlo* (1952). Také se zapojil do terénního výzkumu voroplavby na jihočeských tocích. Indianistiku naopak mohl studovat jen jako teoretik, kterému díky kádrovému profilu soudruzi neumožnili po celá padesátá léta vycestovat na druhou stranu Atlantiku.¹⁴ Místo toho Šolce vyslali v roce 1957 na východ do Číny a Koreje a o čtyři roky později do Vietnamu

---

^{12/} Literární archiv PNP, fond Václava Šolce, č. 1698.

^{13/} *Kdo je kdo 91/92*, str. 961.

^{14/} Josef Kandert (1994), str. 339.

a Mongolska, kde měl místním etnografům pomoci s rozvojem muzejnictví.

Jak Václav Šolc vzpomíná v jednom svém cestopise, asijská zkušenost ho mohla stát život. *„Letěl jsem z Koreje, kde jsem se účastnil zřizování muzea. Jeden motor nám zhasl docela a druhý prskal a běžel nepravidelně. Naštěstí se to stalo až za horami, až když jsme dole zahlédli širou, travnatou step. Přistávali jsme nouzově, bez koleček, rovnou na trup. Byl to veliký rachot, ale dobře to dopadlo. Letuška vylovila odkudsi láhev vodky — zřejmě jako lék proti úleku a jeho následkům — a za pár hodin si pro nás přijeli z letiště z Čity.“¹⁵*

Tragicky mohlo dopadnout i přistání, které se odehrálo o řadu let později v Argentině. *„Přistávali jsme v Buenos Aires na letišti Ezeiza. Mraky byly nizoučko nad zemí, bylo jich několik vrstev nad sebou, a pršelo. Letěli jsme Boeingem 707 společnosti Air France, letadlo bylo téměř plné, snad jen pět či šest míst nebylo obsazených. V tomto okamžiku dali Argentinci z řídicí věže našemu pilotovi hlášení o dešti a silném, nárazovém větru — jenomže z opačného směru. V důsledku toho jsme se při šikmém nalétávání na příslušnou runway, přistávací betonovou dráhu, v náklonu, při prudkém poryvu zezadu propadli, dopadli na levá kola, odrazili se a dopadli na pravá kola. Při tomto druhém nárazu se nám urazilo pravé křídlo a ulétlo jak raketa. Vytékající benzín okamžitě začal hořet a v té chvíli byla z našeho letadla hořící pochodeň. Pilot náš vrak dokázal zastavit*

---

¹⁵/ *Indiánským Mexikem*, str. 152.

*a my jsme z hořícího letadla vyskákali či sjeli po nouzové skluzavce, tak rychle jako nikdy v životě, protože jsme čekali, že každou chvíli zbylý benzín exploduje.*¹⁶

Tento jistě hrůzostrašný zážitek je pro nás ovšem zprávou, že se okolnosti změnila a Václavu Šolcovi bylo konečně po dlouhých letech čekání umožněno vycestovat do země indiánů. Stalo se tak v roce 1963, kdy v rámci kulturní dohody mezi ČSSR a Bolívií získal povolení k výzkumu indiánů kmene Aymara žijících na jezeře Titicaca a v přilehlých bolívijských oblastech. Bylo mu už čtyřiačtyřicet let. Jak píše ve vzpomínkovém článku Josef Kandert,¹⁷ bylo pro tehdejší dobu typické, že se za Šolce musel na ÚV KSČ zaručit jeho přímý nadřízený, ředitel Náprstkova muzea Erich Herold.

Bolívijská výprava byla v pravém slova smyslu přelomová a jednou provždy rozhodla o tom, že to budou právě latinskoameričtí indiáni a z nich především Aymarové, komu Václav Šolc zasvětil druhou polovinu své profesní dráhy. Poněvadž cesta do Bolívie byla více než úspěšná, mohly následovat i další expedice. Ze všech Šolc přivážel fotografie a sbírkové předměty, které následně prezentoval odborníkům i laické veřejnosti formou etnograficky orientovaných výstav a přednášek. Terénní data a osobní zkušenosti a zážitky transformoval do odborných publikací, cestopisných a populárně-naučných knih a článků

---

¹⁶/ *Indiánským Mexikem*, str. 152—153.

¹⁷/ Josef Kandert (1994), str. 339.

a záhy i do dobrodružných románů pro mládež. O všech těchto aspektech Šolcovy tvorby se více pojednává v následujících třech kapitolách.

V roce 1970 se Václav Šolc uvolil převzít funkci ředitele Náprstkova muzea, „*kdy na naléhání spolupracovníků nahradil svého předchůdce Ericha Herolda, odvolaného z politických důvodů*“.¹⁸ V sedmdesátých letech se také systematicky věnoval přípravě pořadů o indiánech pro Československý rozhlas a Československou televizi, mj. upravil a zpracoval filmový materiál z výzkumné cesty svého chilského přítele českého původu J. Hoffmana k pralesním indiánům v Brazílii.¹⁹ Na pozici ředitele setrval do roku 1979, kdy ve svých šedesáti letech odešel do důchodu. I v něm však zůstal nadále velmi aktivní a v rozmezí šestnácti let napsal neuvěřitelných jedenáct knih.

Václav Šolc zemřel 16. července 1995 v nedožitých šestasedmdesáti letech. Zanechal po sobě odborně i literárně hodnotné dílo, které jak rozsahem, tak tematickým i žánrovým rozpětím dodnes budí úžas nad schopností jednoho člověka tohle vše zvládnout, napsat, zorganizovat, přeložit či posoudit. Díky působení v Náprstkově muzeu se Šolc natrvalo zapsal do dějin českého muzejnictví. Jako etnograf-amerikanista zanechal výraznou stopu v české i zahraniční indianistice. Početné generace dětských

---

^{18/} Kateřina Klápštová (2009), str. 3.

^{19/} Josef Kandert (1994), str. 340.

i dospělých čtenářů uvedl do světa původních Američanů a další — věřím — budou následovat, neboť knihy, které jsou psány s láskou, odpovědností a věrností k tématu, o němž pojednávají, nikdy neztrácejí na čtivosti a atraktivitě.

Poděkování

Mé velké díky si zaslouží oba recenzenti, Otto Horský a Olga Kandertová a stejněměrně i autorka doslovu Lívia Šavelková. Nesmím zapomenout ani na pracovníky řady českých knihoven, kteří mě zásobovali informacemi o výpůjčkách knížek Václava Šolce. V neposlední řadě děkuji všem kolegům-amerikanistům, kteří si našli čas a odpověděli na mé anketní otázky.

Jmenný rejstřík

Aguilera Faúndez, Óscar 40, 117

Barteček, Ivo 116, 119

Berka, Venca 48

Bingham, Hiram 85–86, 118

Birket-Smith, Kaj 53

Bláha, Josef 77, 115

Borovička, Michael 95, 116

Burland, Cottie A. 114

Calderón, Cristina 39

Campbell, Lyle 71, 117

Carletti, Francesco 113

Coe, Michael 117

Coloane, Francisco 41, 118

Cooper, James Fenimore 66, 105

Cordero, García 25

Crkal, Karel 117

Crook, George 69

Čermák, Marko 93

Černík, Jiří 100, 118–119

Černý, Miroslav 70, 74, 106, 119

Däniken, Erich von 43–44

Díez, García 57

Emperaire, Joseph 37, 39

Falk-Rønne, Arne 114

Farfánová Barriosová, Eva 59, 100,
118–119

Felix, Honza 48

- Fernández Juárez, Gerardo 100, 118
Fiedler, Arkady 46, 116
Fixín 48
Forman, Bedřich 113
Forman, Werner 113
Franklin, John 53
František Josef I. 87
Frič, Alberto Vojtěch 13–14, 50, 62, 88, 96, 114
Frison-Roche, Roger 113
Frýd, Norbert 114
Fulín, Miloslav 21

Girault, Louis 27, 117

Hanzelka, Jiří 15, 95, 111, 113
Harrer, Heinrich 113
Harrison, K. David 119
Hearne, Samuel 53
Hemming, John 116
Herold, Erich 17–18
Heyerdahl, Thor 61
Hoffman, J. 18
Hogan, Jiří (vl. jm. Jiří Schwemlein) 78
Holzbachová, Mira 8
Hornát, Jaroslav 61, 105–106, 113
Horský, Otto 118–120

Hořejš, Petr 68, 109
Hübsch, Antonín 55
Hulpach, Vladimír 8, 66, 74, 119

Chaloupka, George 35, 117
Chotek, Karel 14

Ingstad, Helge 53

Janka, Otto 93, 95, 115, 118
Jeier, Thomas 70
Jeřábek, František Věnceslav 76
Jiránek, Jiří 29, 119
Juárez, Benito 87

Kandert, Josef 15, 17–18, 115
Kandertová, Olga 8, 14, 115, 120
Karlík, Bóža 48
Kašpar, Oldřich 8, 74, 116–117
Klápšťová, Kateřina 8, 18, 61, 63–64, 78, 94, 101, 116–119
Kocourek, Vítězslav 105
Kočvara, Luboš 100, 119
Kováč, Milan 100, 118
Krátký, Čestmír J. 118
Křížová, Marie 15
Křížová, Markéta 8, 100, 118–119
Kuchválek, J. 12

- Kunský, Josef 95, 116
 Kunz, Ludvík 115
- Lhote, Henri 35, 116–117
 London, Jack 41
 Loukotka, Čestmír 8, 15, 66, 69,
 113, 116
- Mackenzie, Alexander 53
 Magalhães, Fernão de (Magellan) 72
 Machulka, Bedřich 111
 Malina, Jaroslav 12, 14, 57–58, 115
 Malinová, Renata 12, 14,
 57–58, 115
 Mann, Michael 105
 Martínek, Jiří 95, 115
 Martínek, Miloslav 95, 115
 Maxmilián I. 87–88
 May, Karel 7, 13
 Mojžíš, Ján 70
 Morgan, Lewis H. 61, 106, 113
 Morley, Sylvanus G. 114
 Müller, Jiří 113
 Muysken, Pieter C. 27, 117–118
- Nahodil, Otakar 15, 113
 Náprstková, Josefa 62
 Nestler, Julius 58
- Neumann, Peter 29–30, 63, 113
 Niemeyer, Hans 82
 Núñez, Lautaro 29
- Oberländer, Filip 111
 Orth, Jan 42
- Painekeu, Florencio 83
 Pařízek, L. M. 111
 Perglerová, Milena 21
 Pertold, Otakar 14
 Petitot, Émile 53
 Píchová (Kandertová), Olga 29–30, 36
 Pinochet, Augusto 36
 Pizarro, Francisco 85
 Polišínský, Josef 58
 Prokop, Vladimír 66–67, 119
 Přibáň, Michal 21, 119
- Quilter, Jeffrey 118
- Rasmussen, Knud 53
 Rauff, Walter 72
 Roedl, Bohumír 100, 117–118
 Rozhoň, Vladimír 96, 118
 Rutta, Josef 63
 Scheufler, Vladimír 59, 109–112
 Schulien, Michael 14

Schwemlein, Jiří viz Hogan, Jiří
 Sonnek, Jiří 119
 Soukup, Martin 97, 119
 Steensby, Hans P. 53
 Stingl, Miloslav 8–9, 69, 71, 105, 116
 Studenovský, Tomáš 77, 115
 Stuchlík, Milan 8, 36, 113
 Stuchlíková, Jarka 36, 41, 117

 Šavelková, Lívia 107, 119–120
 Šolcová, Marie 104
 Šolc, Václav 5, 7–18, 20–34, 36–44,
 46–50, 52–53, 55–59, 61–63, 65–78,
 80–85, 87–94, 96–109, 114–116,
 120, 125
 Šolc, Václav (syn) 15
 Šrámek, Fráňa 76
 Štěpánek, Pavel 58, 71, 97, 116

 Tadič, Roman 74, 119
 Taylor, Colin F. 100, 117
 Torero, Alfredo 59, 118
 Turnovský, Josef Ladislav 76
 Turquetil, Arsène 53–54

 Ullrich, Jan F. 74, 118
 Urbanová, R. Ch. 113

 Vaillant, George C. 61, 113
 Vilímková, Olga 118
 Voláková, Sylvie 11
 Vraštil, Jaromír 66–67, 70, 92, 119
 Vrhel, František 8, 58, 116

 Wolf, Josef 62, 117

 Zapletal, Miloš 78
 Zelený-Atapana, Mnislav 8, 118
 Zikmund, Miroslav 15, 95, 111, 113
 Zpěvák, Karel 21

Summary

The book presents the first biography of Václav Šolc (1919–1995), an influential Czech ethnographer-Americanist and museologist. It focuses on his life, career, and a long-term work for the Náprstek Museum. Based on the publications written by Václav Šolc, the author provides an overview of his travels and ethnographic field work in several localities of Central and South America. He discusses Šolc's related research activities and literary production, both in the field of fiction and non-fiction. Finally, the author attempts to summarize the contributions of Václav Šolc as the traveler, scientist, writer, and popularizer of Native American studies.

Obsah

7	Úvodem
11	Etnograf osudem i volbou
20	Výpravy za indiány
52	Vědecká a muzejní práce
65	Popularizace amerikanistiky
76	Beletrie pro mládež
94	Přínos, aktuálnost, inspirace
103	Slovo závěrem
104	Doslov
108	Vybraná bibliografie
115	Literatura
120	Poděkování
121	Jmenný rejstřík
125	Summary

Miroslav Černý
Život s indiány tří Amerik
Čtení o Václavu Šolcovi

Vydal Filip Tomáš – Akropolis
(5. května 1338/43, 140 00 Praha 4,
www.akropolis.info)
v roce 2019 jako svou 392. publikaci

Doslov Lívia Šavelková
Redakce Tereza Tomášová
Grafická úprava, obálka, jmenný rejstřík
a sazba písmem ESKORTE LATIN a TERMINA
Stará škola (www.staraskola.net)

Tisk Tiskárna Protisk, s. r. o., Rudolfovská 617,
370 01 České Budějovice

Vydání první, 128 stran, TS 2.

ISBN 978-80-7470-240-2
ISBN 978-80-7470-241-9 (PDF)

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč
www.eshop.akropolis.info

Biografie **Život s indiány tří Amerik** je prvním knižním průvodcem po osudu a díle známého českého etnografa, muzeologa, cestovatele a spisovatele Václava Šolce (1919–1995).

Představuje klíčové okamžiky jeho života: mladá léta, domácí i zahraniční studia, latinskoamerické a asijské cesty, terénní výzkum mezi indiánskými kmeny Aymarů, Mapučů a Alakalufů, etnografickou práci v Náprstkově muzeu, včetně Šolcova působení v roli ředitele. Zároveň se snaží přiblížit a stručně zhodnotit literární tvorbu Václava Šolce, a to ať už se jedná o práce odborné, populárně-naučné, překladové či o beletrii pro děti a mládež. Životopis vychází u příležitosti 100. výročí narození Václava Šolce.

ISBN 978-80-7470-240-2

Doporučená cena 199 Kč